

Danmark

Fra Roosevelt's Besøg.

Interview paa Vejen til København.

Spurgte man Roosevelt om hans Syn paa den tyske Marine, paa den norske Kultur eller paa politiske Begivenheder i Danmark og Amerika, svarede han med en frisk og lidt drilende latter: „Jeg taler kun om neutrale Emner! De ved da vel nok, at jeg for længe paa Forhaand har dementeret alle politiske Udtalelser, som jeg skulde have fremstillet under min Rejse!“

Om Dansk-Amerikanerne taler Ekspræsidenten med megen Begejstring. Han siger, at han har faaet den Opfattelse, at de gennemgaaende er sluttige, nøjsomme og kultiverede Folk, som kun kan tilføre de nordamerikanske Fristater gode Elementer. Foruden Jacob M. Riis kender han mange uddannede Danse, der er blivne fortræffelige amerikanske Borgere. Ganske i Forbigaaende nævner han, at han finder, at den Modtagelse, Danmark gav Dr. Cook, var aldeles uangribelig, og at det vilde være meningsløst at behøje Danerne deres Tro paa, at Manden var hæderlig.

„Jeg er glad over den Hjælp, man agter at vise mig,“ sluttede Roosevelt, „men ærlig talt, jeg er træt, og snarere helst at blive betragtet som den borgerlige Mand, jeg er.“

Roosevelt og hans Familie er praktiske Folk; de rejser i deres mest daglige Dragt. Ekspræsidenten selv er i en gammel, graa Støvfrakke og hvide Sko; hans Hustru, Sønnen og Datter er ligeledes tarveligt klædt. Ikke desto mindre lægger man dog straks Mærke til den Rooseveltske Familie, hvis Ansigt alle straalende af Intelligens. Fru Roosevelt er en middelstor, spinkel Dame, der taler livligt og bestandig getrichalerer.

Bed Ankomsten.

Ankomsten og Modtagelsen af de forenede Fristaters forhenpærende Præsident foregik under de mest tvangsfrie Former — for at bruge et meget overbevisende Udtryk.

Zuidertijd var der fra Politiets Side gjort Anstregelser nok for at holde Publikum inden for de rette Grænser; Ankomstmødet var afspærret, og kun de med Politiets Adgangsbort forsynede Skap igennem Nardon.

Paa Perronen ventede Honoratiorens og i den kongelige Ventesal Kronprins, og uden for holdt de kongelige Ekvopage med de røde Sukle.

Han saa Roosevelts folbrændte Ansigt titte frem i Trængselen af Passagerer og modtagende Herrer, og Kronprinsen hede til og hilste og fik Gæsterne trukket frem og præsenteret for Overpræsident Oldenburg og Borgerepresentationens Formand, Dr. Lamm, og saa traf man endelig ind i den kongelige Ventesal, hvor Modtagelsesfuren fandt Sted.

Nogle Minutter senere traadte saa Roosevelt og Kronprinsen ud og steg til Bogens, og Folk begyndte paa nogle sporadiske Hurrarab, der imidlertid snart brød igennem, da Ekspræsidenten rejste sig op i Bogens og svingede med hatten.

Et Hjeblik efter viste Fru Roosevelt sig med sin Datter og Sønnen og tog Plads i den næste Vogn.

Det første Indtryk af Roosevelt.

Da Ekspræsidenten kende sig forsvognt dukkede op i Menneskeform, som den Banegaardens Perron, fik man ingenlunde noget Indtryk af at staa over for en af Rejser og Hester og officielle Modtagelser træ Mand. Hans kraftige, brumede, markerede

Ansigt gør et i høj Grad mandigt og energisk Indtryk, og hans Smil vidner samtidig om Verdensmanden og om et jævnt borgerligt Menneske, der fortaar at vurdere Tingene og Begivenhederne efter deres virkelige Verdi.

Det var rent velgørende at se den fordringsløse og jævne Maade, hvorpaa han hilste paa Overpræsidentens repræsentative og Bessellerer Ramsbille, uanfælige Skiffelse. Det var en af disse Situationer, som en Journalist ikke oplever ret mange af, men som især er af den Befrafjænhed, at det ikke er muligt at give andre et rigtigt Indtryk deraf.

Gjendommeligt var det dernæst at se Ekspræsidenten tage Plads i den kongelige Ekvopage ved Siden af Kronprinsen, ejendommeligt paa Grund af den store Modfætning mellem de to Mænds Ydre. Ved Siden af Kronsprinsregentens elegante Klædedragt, tog Roosevelts Vokaleudtale sig mere end tarveligt ud. Hans bløde, frølede Pliktat saa mildest talt ud faaledes, at ingen København med selv meget smaa Fordringer til sit ydre Menneske turde vove sig ned ad „Straget“ med den paa Hovedet, og hans Overfrakke — ja, den var absolut ikke elegant.

Disse Smaating er vel nok afgjørende karakteristiske for en Mand, der for ikke længe siden indtil videre traadte tilbage fra den højeste Verdighed i en af Verdens betydeligste Statsmand. Og som sagt, de taler deres lille Sprog om en anden Maalestok for Menneskers Samfundsbetjening end den, vi her i „den gamle Verden“ plejer at kende en Statsmand paa.

3 Automobil til Nordjylland.

Det var Meningen, at Roosevelt skulde være purret ud til 8 i Gaar Morges til Automobilturen, men Ekspræsidenten havde erklæret, at han var altfor træt til at staa saa tidlig op, og selvfølgelig rettede man sig efter hans Nisse. Først ved 9 1/2 Tiden rullede Automobil, der skulde føre ham ud i Nordjylland op for Amalienborg.

Roosevelt og Admiral Nichelieu og begge Fruer satte sig ind i Admiralens Automobil, og efter det elegante Køretilbud rullede nu en halv Snees Automobilet med de svrige indbudne af Sted til Hillerød.

Roosevelt taler.

Al. 20 Minutter i 11, havde Automobilene naaet Frederiksberg Slot, i hvis ydre Slotsgaard der var forsamlet en Mængde Mennesker. I den indre Slotsgaard stod Statskolens Lærere og Elever opstillet under Skolens Banner, og Adjoint, Dr. phil. Vaghofm bragte her i smigrende Udtryk en Hilsen til Ekspræsidenten.

Roosevelt svarede, at han med Glæde hilste paa de forsamlede Drengene og Piger. „Vi er glade for Danerne over i Amerika,“ fortsatte han, „thi sammen med Amerikanerne danner de en Race, der vil kæmpe for Retfærdighed, og det er det bedste, man kan kæmpe for.“

Fredens Dage er gode og behagelige, men hver Mand maa være rede til at staa og falde for sit Land i Freds- som i Krigstid. Til hvovende og sidst hvieler Samfundets Vel paa Udviklingen af hver enkelt Statsborgeren, vi trænger til det gode og blide i Holfekarakteren, men vi har ogsaa lige saa meget Brug for de stærke og mandige Egenskaber. Tak for den smukke Hilsen.“

En gammel Dansk-Amerikaner, som ønskede at trykke Roosevelts Haand, fik selvfølgelig Ulykkelig hertil, og Ekspræsidenten ledjede endog sin Hilsen med nogle smukke Ord.

Saa traadte Selskabet ind i Kirken, hvor Slotsorganist Brandt prælederede over amerikanske Toner. Fra Kirken vandrede Roosevelt og hans Følge rundt i Museet, hvor

han gentagne Gange udtrykte sin Beundring overfor de prægtige Malerier.

Senimod Kl. 11 1/2 var Besøget slutted og Automobilet lygte af Sted over Fredensborg til Helsingør.

Overalt paa Gaderne i Helsingør var der fort af Mennesker, og overalt mødte ligeledes store Tilstuere under disse forrige Vistiter paa Kronborg og i Karmeliterklosteret, men Tiden tillod ikke at opholde sig mere end saa Hjelstifte hvert Sted. „Dronning Maad“ laa ventende i Havnen med en ventende Grofojt.

Et lille, men repræsentabelt Selskab modtog Ekspræsidenten, da han traadte om Bord i Skibet.

Roosevelt steg ind i Raskhytten for at vækse sig og bære Støvet af sin historiske, gamle Overfrakke. Han erklærede, at han var glubst julen, og Selskabet gif derefter straks til Bords.

Midt for Hovedbordet fik Roosevelt Plads ved Siden af Grevinde Raben-Verzejau og Admiral Nichelieu's Hustru. Salonen var overmaade smukt pyntet med Blomster og Guirlander og „Lundeh“ var selvfølgelig upaafølgelig.

Admiral Nichelieu talte for Roosevelt og beklagede, at Besøget var saa kort. Han vidste, at der fandtes mange interessante Ting, som Roosevelt ikke fik naaet at tage med. Slutelig udtrykte Admirens sin Glæde over, at vi havde haft den fremragende Mand til Gæst, omend blot saa Timer.

Roosevelt takkede hjerteligt for Talen og ytrede, at han var bedrøvet over, at han ikke fik Tid til at besøke det berømt danske Landbrug eller nogle af de filantropiske Institutioner, som han havde hørt saa meget om.

Ligeledes havde han ønsket at sætte sig ind i de arbejdende Mænds og Kvinders Forhold. Han vidste, at han vilde være fuldt optaget af at se interessante Ting i Danmark, selv om han var blevet her i tove Gange saa lang Tid. Nu maatte han imidlertid nøjes for denne Gang, og han rejste herfra, beriget med mange og sømne Minder.

Roosevelt og hans Familie saa ikke meget af den danske Hyst. Kun paa den allerførste Del af Turen opholdt Selskabet sig paa Tæffet, og navnlig var Roosevelt stærkt optaget af at hilse over til Panierstribene paa Reben, hvor Mandfabet stod optillet til Parade, medens Orkestrene spillede „Stars and Stripes!“

Gaver til Roosevelt.

I en af Raskhytterne var udstillet forskellige Gaver til Roosevelt. „Det forenede“ stænkede ham to meget smagfulde Porcelænskrus med Guldbeslag, medens Høvelsfabrik havde et Gædebrev, hvori Selskabet forædede Roosevelt 100 Lønder Land Gæde, hvor det er Meningen at anlægge en „Roosevelt-Par“ der, hvor der nu er øde Land.

Det ene af Porcellænskrusene bærer paa Laaget Kong Frederiks Portræt omgivet af Ornamenter med Motiver fra Elefant og Dannebrogskorsordenen. Paa Kruket's Forside det danske Vaaben, Kongens Chiffer og Valgsprog i grønne Laturbar-Guirlander. Den danske Løve danner Laagets Afslutning til Sanken.

Paa det andet Kruis findes et Sant-Relief forestillende Columbus Landfærdning. — Dekorationen formes især her af de forenede Staters Stjernebanner, Valgsproget: „E pluribus unum“ og Karstellene 1492—1607—1776. — Som Pendant til Røven paa det danske Kruis er her anbragt en Ørn med udspilede Vinger.

Gaven blev overrakt i et smagfuldt Etui i de danske Farver og paa Laaget fandtes følgende Inscription:

Colonel Th. Roosevelt. — From the Board of Directors of The Scandinavian-American Line, Copenhagen, 3. May, 1910.

Arbejdet er udført af Højvælsers Michelsens Værksted. — Tegningen til Kruisen, der er udgaaet fra den Igl. Porcellænsfabrik, skyldes Professor Arneold Krog, medens Modellerne og Giefleringen er udført af Billedhugger N. Hendrikson.

Bed Ankomsten til Mariens Plads

Daabsminde i Bogform

Noget aldeles enestaaende paa Omraadet af kristelig Kunst

16 Sider
Hæftet med
Silkesnore

Hvert Blad
et Kunstværk i
sig selv.

Størrelse
5 1/2 x 7 1/2 Tommer

Bogen indeholder foruden passende Illustrationer med Bibeltekst og Salmevers ogsaa en fuldstændig Daabsattest særdeles kunstnerisk udført i de blødeste Farver.

Ligeledes Plads til Barnets Portræt.

Det er en Gave, der ikke kan undgaa at vække almindelig Beundring, og den vil blive skattet af Barnet, naar det opvokser, hvad saa enten den kommer fra Præsten, som Attest paa Daabs-handlingen, eller som Gave fra en Ven.

Pris Enkeltvis 25c. Pr. Dusin \$2.40 Netto.

Danish Lutheran Publishing House,
Med Eneret for Amerika. Blair, Neb.

førte en kongelig Ekvopage Roosevelt til Amalienborg, hvor han straks satte sig til at arbejde. Indbydelserne til Museumsbesøg afsløg han med Tak.

Først henad Kl. 4 urdie Roosevelt sig et lille Hvil; allerede Kl. lidt før 6 var han paa Vej til Raadhuset til Afslutningsmiddagen.

Fru Roosevelt og Datter deltog ikke i Middagen, men spiste i Christian den Syendes Palæ.

Middagen paa Raadhuset.

Med en elegant Middag, som Københavns Kommune i Aftes gav paa Raadhuset, sluttede Mr. Roosevelts Besøg. Der var udstedt et Par Hundrede Indbydelser, og derfor var ogsaa alt, hvad der findes i København af fremragende Mand og Institutioner, paa alle Omraader repræsenteret.

Vi skal blot notere, at samtlige Medlemmer af Kommunalbestyrelsen med Overpræsidenten i Spidsen fungerede som Værter — Overpræsidenten førte Mr. Roosevelt til Bords.

Overpræsidenten bød Velkommen og meddelte, at der paa Grund af den knappe Tid ikke vilde blive holdt Taler. — Men da man var naaet saa langt i Menuen, at Champagnen var isænket om, rejste Overpræsident Oldenburg sig og oplæste paa Engelsk en Sgldingsstale til Mr. Roosevelt. Det var dog kun den mindste Del af Gæsterne, som kunde høre Taleren.

Men straks efter tog Mr. Roosevelt selv Ordet, og det mærkedes straks, at han er vant til at tale for store Forsamlinger. Der sporede ikke nogen Træthed hos ham, skønt det vilde have været fortaaeligt efter de Strabadier, han har maattet gennemgaa i den sidste Tid. Hans Stemme er ikke særlig stor, men klar og distinkt, og saa taler han med en Energi og et Lune, der naar alle til at lytte og riber alle med.

Talen paahyret med stor Opmærksomhed og hilstes med Jubel, medens Musikken spillede „Star Spangled Banner“.

Fra Raadhuset førte Mr. Roosevelt direkte til Nordbanegaarden, hvor en Saloonvogn var indsat i Loget for at føre ham direkte til Kristiania.

Uden for Banegaarden havde en større Menneskemængde samlet sig for at yde Mr. Roosevelt den sidste Hjelst i Form af nogle kraftige danske Hurrarab, der uanfælgelig kom lige fra Folkets Hjertter.

Bjørnson-Mindefesten i København.

De forskellige Studenterforeninger, Dansk Forfatterforening og Danske Dramatikers Forbund havde Aftenen den 4. Maj arrangeret en Mindefest for Bjørnson i Bjørnson i den store Raadhusshal, der var talt indt af et fejtløst Publikum. Mindefesten indleedes med en Sørgaandante af Johan Svendsen, hvorefter alle afgang en af Johannes V. Jensen forfattet Afkedssang til Bjørnson Bjørnson.

Forfatteren Jacob Knudsen traadte nu frem og holdt en Mindetale over Bjørnson, idet han særlig ifliddrede ham som Fokkellagens og Nationernes Ven. Bjørnson elskede ikke blot Norge, men hele Norden, hele den store germaniske Folkstamme i Europa og Amerika, og han ofskede det franske og det italienske Folk. Han lærte Nordmændene at elske Norge og bragte dem til at føle sig som Sønnere og Døtre af en fælles Moder. Det gjorde Bjørnson — derfor æret være og elsket hans Minde!

Kammerfanger Helge Nissen sang derpaa Bjørnsons „Syng mig hjem“, hvorpaa Studenterforeningen sang „Landfærdning“ med Griegs Musik.

Forfatteren Helge Rode besteg derefter Talerstolen og priste i livlige og poetiske Bendinger Bjørnson som den store, rivende Ekt, som Kulturskaber og som den malmfulde, vældige Kraft. Bjørnson var et Menneske med store Lidensaber, et langt Menneke, ogjaa med Fejl, men en Kæmpe, der havde Mands Magt og Mæjstret. Samhold i Norden var Bjørnsons Ungdomsdrøm; det var nu en fjern Drøm og Nutiden var nærjyret; dog havde der i disse Dage vist sig Tegne paa Tilnærmelse, idet Svenskere som Heidenham, Elen Key og Selma Lagerlöf havde raft Haanden ud over Nølen. Lad os lytte til disse Møster. Skønnere Gæder er aldrig vist Bjørnson; det er som om alt Nordens Lys skinner paa hans Grav, Foraarets og Kærlighedsens, hans eget Besøns renefte Straaler.

Studenterforeningen sang derpaa, medens alle rejste sig, „Ja vi elsker dette Landet“, og den fremningsfulde Højtidelighed var dermed sluttet.

„Danferen“ udgaar to Gange ugentlig og koster \$1.50 om Aaret. Prøvenummer findes frit paa Forlangende.

Specielt ved Karsmødet.

Vi har netop gjort et særdeles gunstigt Indkøb af de bekendte „Laughlin Fountain Pens“ Disse findes fra Fabrikken direkte til Racine, Wis., hvor de vil blive udstillet ved vort Udsalg under Karsmødet til Priser saa billige, at De vil forbaesjes derved. Mangler De en Fjildepen, saa vent til De kommer til Karsmødet. Dan. Luth. Publ. House.

Nye Brevkort.

Med Billeber af Skolen i Blair, Skolen i Racine og Samfundets Forlagshus, alt sammen paa et Kort. Krykt paa fint Karton. Tre forskellige Farver. Pris per Tusin asforteret 25 Cents.

Et fortræffelig Midde til at vække Interesse for Samfundets Virksomheder. Udubrede dem et en Mission i sig selv. Dan. Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Avitteringsblanketter

Specielt indrettet til Brug for Møgheds-kasserere. Krykt paa godt Papir og hæftet i Bøger paa 100 Stykker. Pris per Bog 20 Cts. portofrit. Dan. Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Kluffelemt.

Digt af Zvar Kirkegaard med Musik for Orgel eller Piano af Zul Djiir.

Sælges til Fordel for Børnehjemmet. Pris 25 Cts. per Eksamplar.

Dette grivende Digt med dejs pperlige Musikalske Akkompagniment fortjener at findes i ethvert musikellende dansk Hjem. Køb det. De gør Dem selv og Sagen en Tjeneste dermed. Jaas hos

Dan. Luth. Publ. House, Blair, Neb.

Israels Sange I—II.

Salt 330 Sange.

Disse to fortrinlige Sang Samlinger med Musik og underlagt Text, hvoraf allerede 6 Oplag er trykt, faas nu indbunden sammen i net og solidt grønt Skirtingsbind med Guldbryk for den meget bestfne Pris af 85 Cents. Et særdeles vel fiktet til Hestemmig Sang-Bruges allerede af mange af vore Sangkor. —

Danish Luth. Publ. House.